

HAI CON KHỈ GIÀ

Nguyễn Nhung

Họ tự nhận họ là " hai con khỉ già ", bởi vì nụ cười của họ bây giờ cũng xệch xạc, méo mó lắm, nhất là mỗi lần cãi nhau, nhìn lại càng chẳng giống ai, cứ vênh vênh váo váo mà lại lườm lườm nguýt nguýt trông đáng ghét tề. Nhưng đó là chuyện của họ, chẳng là của ai trên cõi đời này, nếu ai có trùng hợp mà nhận võ là của mình thì cũng mặc thiên hạ.

Đúng ra họ đã hay chí chóc từ hồi còn trẻ, y như hai con khỉ non. Lúc mới yêu nhau họ cũng hay giận hờn, những thứ giận hờn thuở đó nó chỉ bùng lên như lửa rơm, làm cho họ càng nhớ tới nhau nhiều hơn khi xa cách.

Trước khi quyết định đi tới hôn nhân, họ đã về vấn kế và xin phép cha mẹ đôi bên so tuổi như bao nhiêu cặp vợ chồng khác. Lão thầy bói đeo đôi kính đen, gật gù bầm bầm đốt tay, sau một lúc lẩm nhẩm tính toán, nghe loáng thoáng câu gì " thìn tuất sừ mùi tứ hành xung, tý ngọ mẹo dậu ở với nhau không nát một chiếc chiếu". Nháy mắt quá hai người không nằm trong nhóm tuổi ấy, cuối cùng thì thầy cũng nói một câu ba phải: " Nữ mạng hỏa, nam mạng thổ, thổ sanh hỏa, tướng sanh, tuy không giàu có nhưng cũng trăm năm đầu bạc."

Thôi thế cũng được, bà già đứng dậy suýt xoa cảm ơn thầy, dẫu có khắc khẩu chút đỉnh mà cứ đầu bạc răng long cãi nhau hoài hoài thì cũng xem là hạn tuổi, không lo một đứa rữa chân về châu giời sớm. Mạng Tích lịch Hỏa chỉ là lửa sấm sét, nó gầm thét lên nhưng chớp nhoáng là nguội ngay, còn thổ ngự sơn thì tuy không điền sản, dinh cơ, nhưng thanh cao chót vót ngọn núi, sấm chớp không hề hấn gì. Sợ nhất là cái mạng mộc gặp hỏa, hay hỏa gặp thủy thì coi chừng đứa chết đứa bị thương. Thuở ấy thời chiến tranh, có bao nhiêu đôi vợ chồng tuổi rất hợp, thế mà vẫn nửa chừng đứt đoạn . Nhưng lúc ấy, hai người đang yêu nhau lắm, dẫu có phải nhảy vào lửa để chết cho tình yêu họ vẫn chết, cho nên việc đưa nhau đi xem tuổi chỉ là để các " cụ " ở nhà yên tâm mà thôi.

Thời gian cứ thế vùn vụt trôi đi, mới ngày nào mà nay đã hơn ba mươi năm đầu gối tay ấp. Hôm lũ con đề nghị mừng ngày " hạp hôn " cho cha mẹ, ông đã nửa đùa nửa thật nói với lũ nhỏ:

" Thôi, đừng phú quý sinh lễ nghĩa, tao với mẹ mày ngày nào cũng như ngày tân hôn, cần gì tổ chức cho rậm đám. Đứa nào thương cha mẹ, cứ cho tý tiền đi du lịch trắng mặt tuổi già, chứ ăn thì đã không dám ăn, mà mặc đẹp cũng chả ai nhìn."

Đúng thế, với tuổi này ông nghĩ vậy là thực tế, tiết kiệm được tiền cho con cái, lại không ngại thiên hạ xì xèo. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm ngày Lễ Tình Yêu, ông đi làm về, nghe thiên hạ ra rả chuyện tặng nhau đóa hoa Tình Yêu, lại thấy chú Mỹ đen đứng bán hoa ở ngã tư đường, ông bèn hào sảng mua tặng bà một đóa hồng nhung đỏ. hí hửng lái xe về, ông đậu xe ở "garage" rồi đem đóa hoa vào bếp. Thấy bà đầu bù tóc rối đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa đóa hoa cho vợ. Chưa kịp nói câu gì hay ho để lấy điểm thì bà đã nhăn nhó lên như khi ăn gừng:

" Làm trò khỉ gì thế, hoa với chả hoét. Sao không mua cho tôi bó rau muống xào thịt bò ăn cơm có phải ngon không?"

Ông cụt hứng, ngẫm nghĩ " rõ chán phèo cho cái con khỉ già", làm như cuộc đời chả hề biết tới chữ " romantic" bao giờ cả. Nhưng nhìn mặt mũi vợ đỏ gay khi đứng bên

bếp lửa, đang làm bữa cơm chiều cho cả nhà, ông lại nghĩ thương vợ: " Ừ phải đấy, cứ rửa cho bà ấy đồng bát đĩa bẩn mà lại bằng trăm đóa hoa hồng phải gió kia". Thế là ông xắn tay áo lên để rửa bát. Bình thường đã mấy khi ông đụng đến những công việc bếp núc của vợ, Ông lúng túng rồi tuột tay làm vỡ cái ly. Thế là bà lại tru tréo lên:

" Thôi ông ơi, hể ông sờ vào đâu là đổ vỡ đến đó. Cứ để tôi, chẳng cần ông phải làm."

Ông lắc đầu bỏ ra ngoài vườn, thôi đi tưới cây vậy. Nhác nhìn thấy mấy cây mướp đặng bà trồng hôm nay đã leo lên hết chiếc cột gỗ bên vệ rào, ông nghĩ ngay đến chuyện làm cho bà cái giàn . Nghĩ là làm, ông hí hoáy lấy thang, rồi dùng những thanh gỗ mỏng để bắc giàn, nhưng chưa gì ông đã thấy bà đứng lù lù sau lưng. Tưởng bà khen, ai ngờ bà lại la hoảng lên:

" Này cẩn thận, khéo ngã thì khốn đó ông. Tối rồi, mắt mũi thấy gì đâu mà làm, vào ăn cơm kẻo nguội."

Ông nhất định phải làm cho xong, chút nữa ông lại trượt chân khi với tay cột sợi dây cho cái giàn mướp. Bà lại la hoảng lên :

" Tôi lạy ông, ông chẳng làm gì cho nên thân cả. Lỡ ngã gãy chân, nằm một chỗ là chết cái thân già này."

Ông tự ái:

" Bà cứ hay ồn ào, không ngã mà nghe bà la hoảng cũng đủ giựt mình ngã gãy cổ. Đàn bà có thứ đâu ăn nói cứ toang toác lên."

Bà đâu có toang toác. Bà lo cho ông đấy chứ, nhưng hai chữ " toang toác" lại làm bà ầm ạch, mặt sưng lên, trông hết một con khi. Tuy thế, ông cũng vác cái thang cất vào nhà kho, rồi vào nhà ăn cơm. Trên chiếc kệ gỗ, đã thấy đóa hồng đỏ ông mua tặng bà được cắm vào chiếc bình thủy tinh. Ông tím tím cười, đàn bà họ nói vậy mà không phải vậy, đóa hoa hồng bây giờ hình như đã tươi lên vì có nước. . .

Cũng không phải lúc nào họ cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có những giây phút êm đềm bên nhau khi lũ con đi vắng cả. Những câu chuyện họ trao đổi, nghe không ngọt ngào như hồi đôi mươi, nhưng đầy những lo lắng và băn khoăn cho nhau về sức khỏe cũng như những chuyện trong nhà, ngoài phố. Ông hay nhắc bà cần phải uống thêm thuốc bổ mỗi ngày, còn bà thì lo lắng về cái chân của ông dạo này đi đứng có phần thiếu ngay ngắn. Nhưng phiền nhất là mỗi lúc lái xe mà có bà bên cạnh lái phụ, nhắc nhở từng chi tiết khi cái kim đồng hồ nhích lên nhích xuống, bởi vì bà không lái xe mà lái tài xế. Cái này thực khổ cho ông, khi mắt phải chăm chú nhìn kính trước kính sau, miệng bà thì ong óng nhắc nhở chạy nhanh chạy chậm, khiến đầu ông cứ hoảng lên suýt tông vào xe người khác. Mỗi lần thấy đèn đỏ, ông lơ đãng còn để hờn đi đâu, bà lại la " ối! ối!" như nhà cháy. Ông quát vợ:

" Có cần cái mồm đi không? Đi với bà có ngày chết mất ngáp. "Pô Lít" tôi không sợ mà sợ cái miệng bà."

Bà im một tý rồi ầm ức:

" Đã lái dở mà cứ chạy " len " giữa, lỡ muốn " ếch xít " thì sao?"

Ông hầm hừ:

" Đường nó nằm trong đầu tôi, lái " len" trong, lỡ trượt bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng giập đầu mà chết."

Họ cứ cãi nhau loạn xạ như thế, nhất là khi ông mắt mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bảng tên đường, định quẹo phải mà một tên Mỹ đen đã lù lù chặn ngay bên cạnh. Thế là " sảy một ly đi một dặm". Họ đã có nhiều kinh nghiệm những lần đi lộn đường như vậy, rồi loanh quanh mãi tìm không ra lối về, lạc vào những khu lạ hoắc, chỉ mới hoảng hồn mà nghe như trời đã tối om om vì sợ.

Bà còn sợ nhất là tính nóng nảy của ông, khi bị một cái xe đằng sau cứ bóp còi " tin tin" thúc hối, bởi ông bận nghĩ đâu đâu nên lúc đèn xanh nhấp nháy vẫn chưa chịu chạy. Rồi khi nó vượt qua mặt ông, bèn giơ ngón tay giữa ra để chọc tức. Mỗi ngón tay là một biểu tượng của ngôn ngữ, có xấu có tốt, nhưng ở trường hợp này thì bà phải can ông đừng bắt chước kiểu trả lời thiếu văn hóa như thế, nhất là lỡ gặp thẳng có súng, thôi thì " một câu nhin, chín câu lành" vậy. Hồi ông mới qua Mỹ, chả hiểu " mô tê " gì về thứ ngôn ngữ ngón tay như vậy, lóng ngóng tìm đường đi thì đã thấy một cái đầu ở xe bên kia thò ra, giơ ngón tay giữa lên, ông lại còn mỉm cười nói " thank you" ngó người bạn Mỹ tốt bụng, về nhà cứ thắc thòm khen sao nó biết mình đang tìm đường để chỉ.

Mỗi lần có dịp đi đâu với ông, phải lái trên " free-way", xe cộ lạng lách như điên khiến ông xoay trở đến nhức đầu, mồm luôn luôn rủa " đồ khốn nạn" bà lại bật cười. Hôm ấy trong lòng ông đầy những thẳng khốn nạn, chúng nó đi đâu mà như ăn cướp, xã hội này khó lòng mà có hòa bình khi con người cứ xùng xục lên như vậy. Nghĩ cho cùng thì chả bao giờ hết chiến tranh, từ triệu năm trước tới ngàn năm sau, con người cứ sống rồi chết, chiến tranh rồi lại hòa bình, kẻ đi vào lòng đất người lại tiếp tục sinh ra. Gọi là nhân loại còn khổ, vì lòng người cứ sùng sục lên như nổi nước sôi.

Hôm nay ông bà lại cãi nhau. Mặt bà sưng lên còn ông thì lừ lừ không nói năng. Họ đang cắn nhau, hay là chỉ có bà hay cắn nhau mà thôi. Bà nói dai như đĩa, mà lạ thật, bà chỉ hay dai dẳng với ông chứ với người ngoài bà ngọt sớt. Chiến tranh chỉ xảy ra giữa đôi vợ chồng già, chứ khi ra ngoài bà hay đem hai chữ " bình an" để tặng riêng cho thiên hạ, mồm miệng bà cứ ngọt sớt ra cho nên ai cũng tấm tắc khen rằng " ông có phúc trời thương cho được vợ hiền".

Thế có tức không chứ, chuyện thì đâu có gì ghê gớm. Vợ chồng thẳng con trai dẫn đứa cháu nội đi đâu từ sáng sớm không biết, chúng nó quên cả ngày kỵ của ông cố, đến giờ này vẫn chưa đưa con về ăn giỗ. Ông bảo bà:

" Muốn gì thì phải nói. Thời buổi này bận bù đầu bù cổ, có chút thì giờ chúng nó phải " enjoy" với nhau, với lại chúng nó làm sao nhớ được ngày gì ngoài ngày thứ bảy với chủ nhật."

Bà chua chát:

" Nhưng ít ra thấy tôi sửa soạn bàn thờ, nói xa nói gần thì cũng phải biết để cháu ở nhà đốt nhang cho ông bà chứ. Có thứ đâu lại cặp đít đi hết như vậy."

Ông chép miệng:

" Ôai dào! Không có chúng nó thì tôi với bà cứ bày ra cúng rồi cùng xơi với nhau, càng ít người càng được ăn nhiều."

Nhìn căn nhà vắng vẻ, nấu nướng bày biện xong đã mệt ngất ngư mà con cháu chưa đứa nào về, bà đâm tủi thân:

" Mai một, tôi với ông chết đi chắc chẳng có ai đốt cho nén nhang, cứ thời buổi này thì chẳng giỗ chạp làm gì cho mất công."

Ông gật gù:

" Ừ, mà cũng chẳng cần phải chôn nữa cho chặt đất. Tôi có chết cứ thiêu xong rồi đem tro đổ xuống biển, chả phải gửi chùa chiền, nhà thờ cho mất công chúng nó một năm đôi lần thăm viếng. Nằm dưới ấy lại mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cỏ, không ích lợi hơn à?"

Nghe ông bình thản nói vui mà vẫn cứ ngậm ngùi. Mâm cơm cúng đã dọn lên, mùi trầm hương nghi ngút. Bà đốt ba nén cắm vào bát nhang trên bàn thờ, miệng lâm râm khấn vái:

" Lạy các cụ. Hôm nay ngày giỗ cụ ông, mời các cụ cùng về xơi bữa cơm với con cháu. Các cháu bất hiếu cụ bỏ lỗi cho, thời buổi này chẳng giống hồi xưa. Các cụ " sống khôn chết thiêng" về phù hộ cho cả nhà an vui, khỏe mạnh, gia đạo trong ấm ngoài êm. . ."

Nghe bà khấn, ông vốn vui tính hay đùa, buột miệng:

" Các cụ có phù hộ thì cứ phù hộ, còn việc hiện về xin miễn cho kẻo con cháu nó sợ." Đang buồn trong bụng, bà lại đâm tức mình, quay sang vạch lên với ông:

" Ăn nói rõ là lảng nhảng, ông đừng đùa với người khuất bóng mà mang tội. Các cụ nghe được cả, đâu phải chỗ để ông đùa, bố thế hèn gì con cũng vậy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dẫn nhau về đây tôi cho một trận. . ."

Ông nhăn mặt:

" Thôi xin bà, bà chửi chúng nó các cụ cũng nghe, lần sau hoảng không dám về ăn giỗ nữa. Ai lại mời các cụ về ăn giỗ, cầu vui cầu khỏe, mà gia chủ mặt mũi nhăn nhó như con khi già, tôi mà là các cụ tôi cũng " đấm" vào. Bà cứ để tôi dạy chúng nó, " ngọt mật mới chết ruồi" chứ nhảm nhảng chỉ làm nó ghét mình hơn."

Bà ngang nghạnh trả miếng, bởi vì có mấy khi bà chịu thua ông:

" Không phải ngọt với ai cả, nó là con chứ không phải bố mình, nói nặng còn chẳng nghe ra, chứ nhẹ đã ăn thua gì."

Thế là bữa cơm nấu nướng công phu đầy những món ngon bổng lạnh ngắt vì chẳng ai muốn ăn. Ông bực mình nghĩ tới thằng con trai vô tâm không biết đến ngày giỗ ông bà mà bảo vợ ở nhà giúp mẹ chồng. Chúng nó đi đâu mà quên cả đường về, bọn trẻ bây giờ đều vô tâm thế cả, nếu cha mẹ mà không có lòng tha thứ và thông cảm, chắc chắn sẽ buồn giận suốt đời. Hóa cho nên hồi vợ chồng chúng nó mới lấy nhau, ông đã nghĩ đến chuyện ở riêng, để ai có tự do của người đó. Nhưng riêng thì riêng, nề nếp gia đình vẫn phải giữ. Ông mặc quần áo rồi bảo vợ:

" Tôi đi đặng này một chút."

Bà đang ngồi buồn rầu nhìn mâm cơm:

" Đi đâu? Cơm canh dọn sẵn rồi cũng bỏ đi, đúng là " bố nào con nấy".

Ông bực mình, quát:

- Bà biết tôi đi đâu mà đã toang toác. Tôi đi tìm chúng nó về để bà chửi, chứ ăn uống thế này ngon lành gì mà ăn.

Tự nhiên giọng bà dịu xuống, ứa nước mắt:

- Thôi ông ạ. Hai đứa kia đi học xa, chỉ còn chúng nó ở với mình, khó lắm chỉ sinh tội ra.

Thấy bà nói, ông bật cười, cái tính bà thì ông không lạ, chỉ chớp lên như lửa trời rồi lại tắt đi ngay, lão thầy bói chả nói thế là gì. Ông nhìn vợ pha trò:

- Trông mặt bà cứ y như " con khi già " trong sở thú.

Bà cũng nguyệt yêu ông:

- Ngó ông cười thì khi cũng đẹp hơn. Răng cỏ chưa gì đã " sút càng gãy gọng " cả ra. . .

Hai vợ chồng già giống như " hai con khi" ngồi bắt chấy cho nhau. Họ cãi nhau luôn luôn để rồi vẫn thương nhau như thế đấy, ai có cười thì hờ mườì cái răng. Vậy mà hể ông đi làm về, thấy vắng bóng bà là đã vội đi tìm ngay, rồi khi thấy bà nằm lù lù một đống trùm chần kín mít, sờ vào chân vợ thấy lạnh ngắt, ông vội đi lấy dầu để bóp chân cho vợ. Còn bà, hể ông đi làm về muộn, bụng bà chưa gì đã rối tinh cả lên, đi

ra đi vào ngóng mãi cái kim đồng hồ. Chỉ khi nào nghe tiếng xe của ông đậu ngoài "garage", bà mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bụng lại bực " cái con khi già" về muộn mà không nói qua cho bà biết, mặt bà lại sưng lên y hệt một con khi. Chẳng biết ai là khi, nhưng đây chỉ là lối suy nghĩ thật âu yếm mà họ dành cho nhau khi tuổi già bóng xế mà thôi.

Bỗng nghe tiếng xe ngừng ở ngoài sân, ông đứng bật dậy, vợ chồng thằng con đã dẫn cháu về. Ông mở cửa đón cháu, thằng bé lên nằm mặt mũi xinh xắn, chạy ào vào ôm lấy ông nội, nói bi bô:

" Thưa ông nội cháu mới về."

Thằng cháu nói còn đá đót, mặt nó hồng lên như hai quả đào. Ông ôm cháu vào lòng, âu yếm hỏi:

" Cháu ông đi đâu mà lâu thế? Hôm nay giỗ cụ, không về sớm mà ăn giỗ."

Bây giờ anh con trai mới lên tiếng:

" Chúng con cho cháu đi sở thú. Nhớ ngày giỗ cụ muốn về sớm, nhưng thằng cháu ông nó không chịu về, cứ đòi xem mãi ."

Ông vuốt tóc cháu, hôn lên đôi má phính:

" Thế cháu thấy con gì trong sở thú kể ông nghe với."

Thằng bé bây giờ mới sung sướng kể:

" Cháu xem con khi con bú mẹ, xem hai con khi già cãi nhau."

Ông bảo cháu:

" Tưởng gì! Ở nhà mình cũng có "hai con khi già" cãi nhau suốt ngày."

Bà đang đứng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, lườm ông một cái dài hơn cây số. . .

NGUYỄN NHUNG